

Opionka

zpravodaj
přehlídky
Setkání divadel
Malé jevištní
formy 2022

Tom a Jeff
Les ani Neví

Více etických dilemat, díky za ně

Aleš Linduška

Zaujala mne věta porotce Petra Váši, že prý být porotcem je etické dilema. To je hodně trefné. Porotcem jsem nikdy nebyl, ale to dilema si umím dobře představit. Půlka představení je už za vámi, zatím jste neusnul, po-
inta nám uniká a konec v ne-
dohlednu, jednomu je z toho
ouzko. Kdo na to má nervy?
Být porotcem je opravdová
dřina, trpět na tribuně a ne-
moci těm nebohým hercům
v nouzi pomoci. Naštěstí tu
máme rozborový seminář,
trocha cukru, trocha biče, te-
orie divadelní, ale zase všeho
s mírou. Vlastně je to taky di-
plomacie, dílna.

Krásné na těch malých for-
mách je, že všechny ty pře-
šlapy a přehmaty si promí-

jíme, že i ten vzduch, co se
dá krájet nakonec vyvětrá
čas a nahléd. Etické dile-
ma neprožívá jen porotce,
jsme tu na to všichni spo-
lečně, diváci i herci. To je
dobře. Nakonec divadlo je
přece ten společný organiz-
mus jeviště a hlediště a těch
kritiků pod lampičkou diva-
delní teorie. Shovívavé mlče-
ní, bouřlivý smích i spontán-
ní potlesk ve hře k tomu di-
lematu patří stejně mocně
jako dítě zapomenuté v sále.
A jestli měl pan režisér jiný
záměr, nevadí, etické dilema
je tu s námi a život jde dál.
Přeji si mnoho etických dile-
mat v dalších hodinách na-
šeho velmi etického setkání
divadel malých forem. Díky
za ta dilemata.

porota na semináři

zleva: Daniela Evjáková, Petr Váša, Ema Zámečnicková, Lukáš Rieger

Změna charakteru divadla

moderní vymoženosti, ano nebo ne?

Karolína Vlčková

Už jste někdy seděli v divadle a říkali si: „Co to má jako znamenat? Myslí si režisér, že jsem blbec, nebo jsem přišel na satiru místo tragédie?“

Poslední dobou vidáme na jevišti věci, u kterých nám zůstává rozum stát. Tvář divadla se proměňuje. Minulost se stává budoucností, budoucnost minulostí, divadlo filmem, divák hercem, tragédie komedií a komedie fiaskem. Režisér se snaží překvapit, nebo lépe šokovat v každé inscenaci, a divák potom jen přemýšlí... Proč běhá Hamlet po jevišti s kamerou, jejíž obraz je promítán za něj jako v kině? Proč Médea hrozí Jásonovi samopalem? Proč vprostřed krásné historické scény stojí nákladník? Nebo proč Maryša jed kupuje přes internet? Stalo se snad povinností použít v každém představení všechny nejnovější vymoženosti? Měla by snad kvalita představení růst s množstvím kulís, rekvizit, světel, efektů a videoprojekcí? A řekněme rovnou – jakési netradičností za každou myslitelnou cenu?

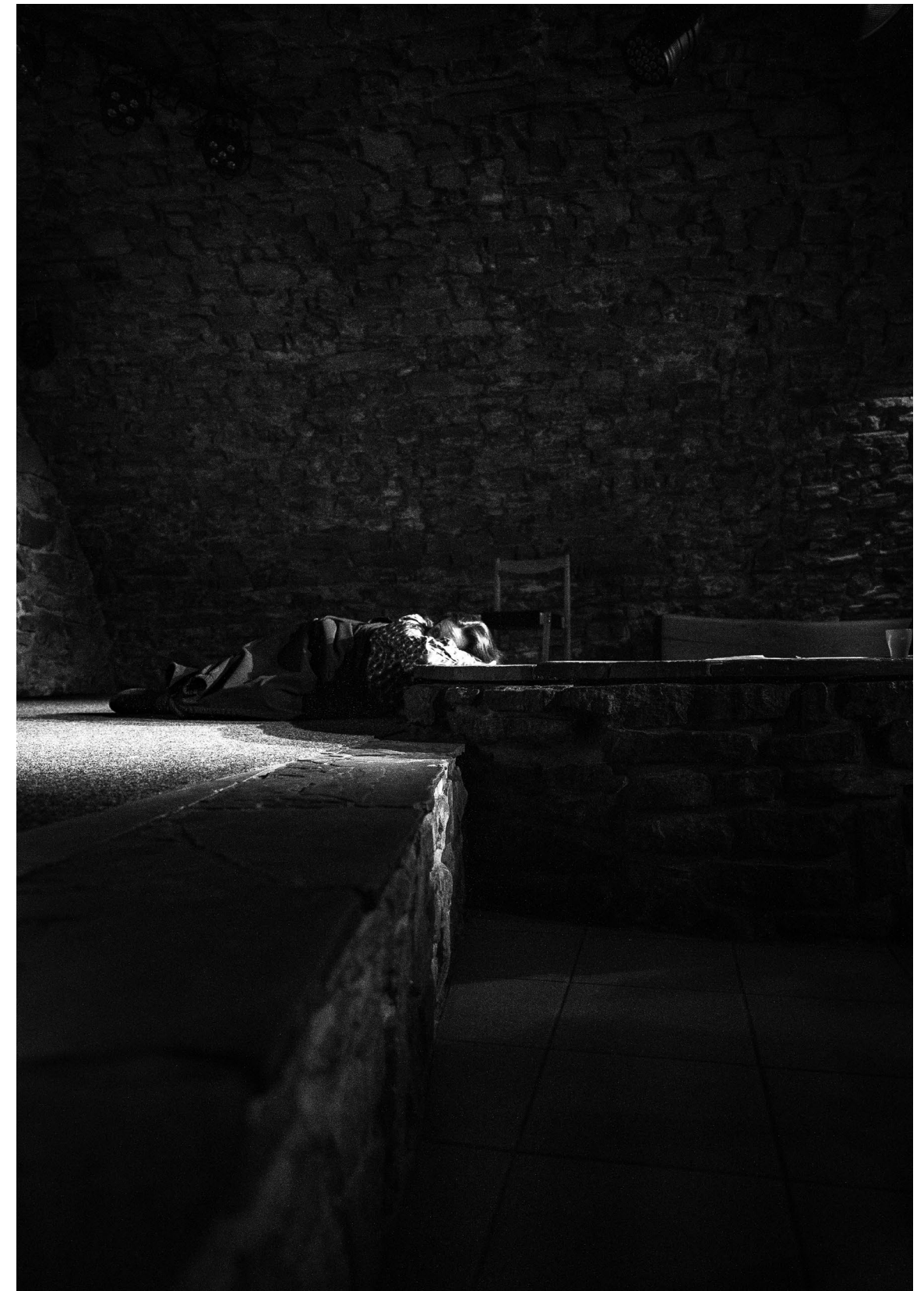
Pozorujeme nádhernou balkónovou scénu, ve které si Romeo a Julie navzájem vyznávají city. Shakespearovy duši hladící slova „mé uši nevypily ani sto tvých slov, a přesto poznám jejich zvuk,“ však neslyšíme, nýbrž vidíme na videoprojekci, kde si

je Romeo a Julie píší na facebooku. Jaký je záměr režiséra? Dělá si z nás snad legraci? Nikoli. Ve většině případů se tvůrci domnívají, že přenesením hry do současnosti nebo vložení moderních prvků, zaujmou širší diváckou obec, přiblíží děj divákovu reálnému světu a umožní mu tak pohodlnější vcítění se. Ale už podle takového nastínění nám je jasné, že to mnohdy nemusí fungovat. Nejenže podobnými experimenty diváka nezaujmou, ale také mohou vytvořit obrovské nejasnosti v ději, například proč Julie Romeovi v kritický moment nenapsala, když v předchozích jednáních byl jejich virtuální rozhovor bezproblémový.

Divadelní práce je nyní těžší než kdy dřív. Divák požaduje víc a něco jiného, něco, co ještě neviděl. A tak se divadla snaží divácké tužby naplnit. Ale je nutné pro vytvoření něčeho neotřelého a nového modernizovat tradiční? Nelze snad udělat historickou hru v jejím skutečném čase, bez historických nepřesností, tak aby měla nápad, který bude pro diváka nový a poutavý? Nemělo by o tomto být dramatické umění? Copak mají témata tradičních dramát, která se opírají o historické reálie, něco společného s tématy dnešními? V současnosti nás nepobouří hra rozebírající sexualitu, ztrátu víry

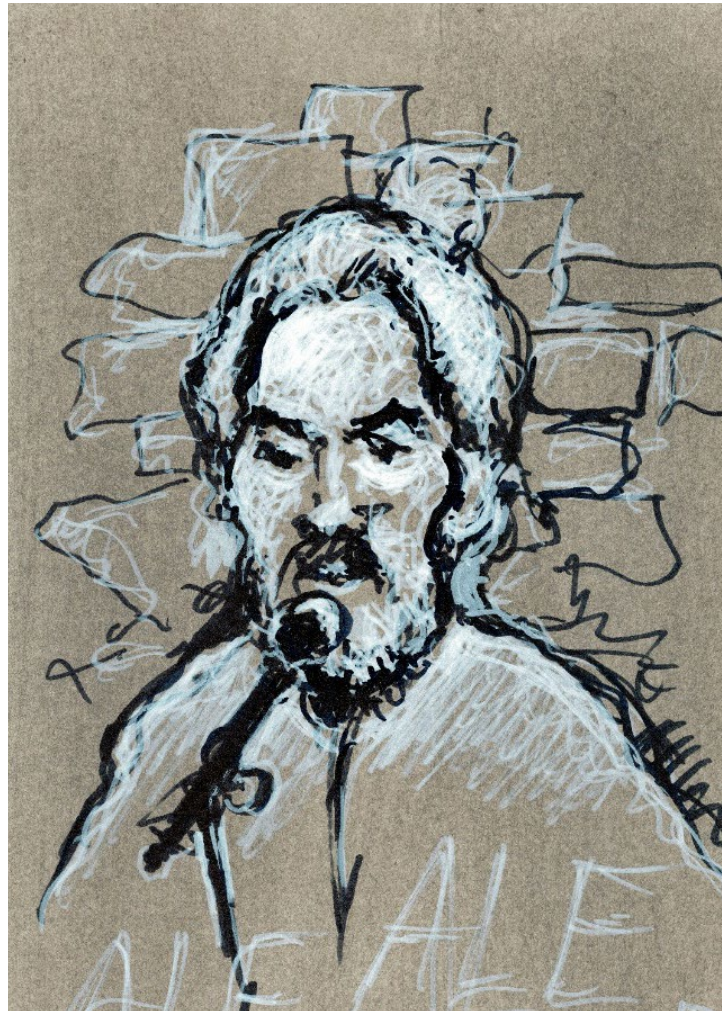
nebo sebevraždy, protože tato témata již nejsou tabuizována jako kdysi. Přesunout například hru *Probuzení jara* do současnosti nemá žádný význam. Těhotenství dívky na střední škole, která netuší, co je to sex ani poté, co jej zažije, nám nepřipadá pobuřující ani tragické, ale absurdní. Rozebíráním dávno probraných témat se tak tvůrci inscenace blíží k překročení hranice žánrů, což v naprosté většině případů vede ke katastrofě. Vložení moderních prvků na místa, která je přímo vylučují, jsou předpokladem absurdity. V takovémto případě se pak herec může snažit být jakkoliv tragický, ale diváka o tom nikdy nepřesvědčí.

Úspěšné přenesení starého dramatu do dnešního světa je tedy podmíněno aspoň elementárním přehledem a jistou mírou vzdělanosti návštěvníků představení, jiné diváky do divadla stejně nedostaneme, neb lákat na představení člověka, který si rozumí jen se svým telefonem je zbytečné, a na druhé straně nápaditostí a překvapivostí zpracování silného historického tématu v dobových reáliích, aby se divákovu dostalo toho, co ještě neviděl. K tomu ovšem tvůrci potřebují víc talentu a fantazie, než je nutné k zakomponování digitální technologie do Shakespearova dramatu.

Valaši v pohybu
Zajíci v pytli

Petr Váša

Neumím a nechci být hercem, ale obdivuji to...

Aleš Linduška

Charismatický projev Petra Váši je nepřehlédnutelný v mnoha podobách, ať už ho znáte jako fyzického básníka, frenetického kytaristu z kapely Z kopce, či současného všeučelce s akademickým rozhledem a Syčáckým nadhledem. Divadlo mu přišlo na triko role porotce, letos dokonce předsedy komise. O divadle a jeho formách v tvorbě Petra Váši je i následující rozhovor.

Divadlo ve vaší tvorbě je přítomno už od muzikantských začátků, nebo se mýlím? Nebo je to performance?

Opravdické divadlo jsem hrál jen jednou v životě v ochotnickém divadle J. A. Pitinského. Nikdy jsem se nechtěl stát hercem, nejsem pro to stvořený. Ta samotná podstata herectví, že jste někým jiným, mi není vlastní. Obdivuji ty, kteří to dokáží, to já nejsem. Já spíše performuji, vyjadřuji sám sebe.

Kde se vzal ten přetlak vedle hudby projevit i fyzické básnictví. Kapela Z kopce je vzpomínka na instrumentální léta s kytarou, která jste opustil. Proč?

Ve skutečnosti podstatné věci, které se vám stanou, si člověk zdůvodňuje zpětně a důvod zůstává často zastřen. Každý z nás se od dětství spontánně vyjadřuje. To v dospělosti hodíme za hlavu. Někomu se stane to, co se stalo mně. Že zkrátka v dospělosti trochu zamrzne v tom dětství, v tom dobrém smyslu, aspoň doufám. Od svých raných let se to snažím ve své tvorbě hledat stále. Na kytaru jsem tehdy cvičil několik hodin denně, teď ji nevezmu do ruky. Jen o tu kytaru mi nikdy nešlo. Nechtěl jsem být instrumentalista, chtěl jsem vytvářet obrazy, příběhy a k tomu hledám prostředky. Moji kolegové Syčáci mi pomohli to vyjádřit muzikantsky a mně tím uvolnili ruce, to mi vyhovuje.

Způsob vyjádření je tedy až druhotný, hledáte především téma. Je to tak?

Ano, téma mne vede a pak hledám způsob, jak ho vyjádřit, ne naopak.

Texty jsou pro vás rozhodující?

To je právě důvod, proč mi vyhovuje nehrát na hudební nástroj a věnovat se jen slovu, jen projevu. Dávám přednost performanci, performance je to, co mne zajímá. Divadelní teorie mne inspiruje, ale tam ve své tvorbě nesměřuji.

V minulém rozhovoru s vámi na stránkách našeho zpravodaje zaznělo, že porotcování je pro vás etické dilema, že jste byl vždycky spíš ten rebel, který odmítá něco racionálně škatulkovat. Už je vám tam role bližší?

Dnes jsem přijel z Prachatic, kde jsem seděl v porotě, jsem teď porotce na roztrhání. Dřív jsem dost trpěl představou o těch komisích, porotách, které někoho soudí, někoho prosazují, nebo zakazují. Chvilku mi trvalo, než jsem se toho zbavil. Až když jsem to zkusil, zjistil jsem, že divadelníci o to stojí a že jsou rádi za mou zpětnou vazbu i s mými specifickými zkušenostmi.

Platí tedy stále to, že vás porotcování na divadlech začalo bavit, že vás inspiruje?

Beru to jako dílnu, nemám to jako hodnocení, těším mne, že mohu také něko-

ho inspirovat, i když jsem si jako mladík myslel, že porotcování je to nejhorší, co mne může jako umělce potkat, teď už vím, že to tak není.

Na textech si dáváte hodně záležet. Jak moc jste citlivý na kvalitu textů v divadle, ve scénářích obecně?

Žiju mnoho uměleckých životů od výtvarnického, přes muzikantský až po literární. Chodím na věci, které mne naplňují a neurážejí mne. Netradiční malé jevištní formy mne překvapují kvalitou a nasazením, nikdy mi to nepřijde ledabylé nebo hloupé, naopak je to svěží a inspirující, to mne vždycky mile překvapí.

Jak se vám zamlouvá divadelní prostor našeho zámku?

Já tam vždycky vnímám to, co je za tou novou malbou, za tím vším, co vidím. To místo má historii a atmosféru a to všechno vnímám. Cítím ty duchy Valašských špalíčeků a mnoha výborných událostí už od těch osmdesátek, kdy jsem sem začal jezdit. Potkali jsme se tady v online závěrečné i s Petrem Fialou a to jsou vzpomínky, které mne provázejí a vrací mne sem zpátky.

Divadlo Drgan
Zlá Inger

V pátek u zpovědi...

Erik Zabrucký

Velkou výhodou festivalu Malých jevištních forem je, že máte k hercům velice blízko. Hned, co dohrají své vtipné, srdcervoucí či pompézní výstupy, po zhasnutí reflektorů už sedí na kávě či u piva – podle aktuálního gusta. A tak je, ještě mírně vnitřně rozehvěné, zastihují, a pídím se po zákulisních perličkách o jejich hrách nebo o (ne)soustavné práci na nich.

Nejprve míříme za Věrou Dufkovou alias Zlou Inger.

Kolikrát už jste se v děvče, jež pošlapalo chleba, proměnila?

Počkejte, pokolikáté to bylo... Počtvrté.

Zlou Inger jste hrála v různých prostorách, kde jste se cítila nejkomfortněji, a kde naopak nejhůře?

Nejjistější jsem v tom všem byla v Brankách, protože tam jsme to v hospodě zkoušeli, a pak i hráli.

Tady v M-klubu jsem zatím měla největší trému, jak to bylo nasvícené. Docela jsem se aj třepala, to byla asi aj vidět. Trošku jsem to aj v jednom úseku zkonila.

To jste měla štěstí, že se třas k postavě Inger hodí.

To je zas pravda, asi to ještě podtrhlo její šílenost.

Jak dlouho se inscenace stavěla?

Bylo jedenáct opravdu záživných zkoušek během tří měsíců. Ale už je to dávno, takže jsme ještě před festivalem vzpomínali...

Monodrama není úplně nejsnazší cesta, souhlasíte?

No není. Hodně lidí říkálo, ty jsi tam sama? Cože, to já bych nedokázala... Takže jsem se s tím docela prala. Protože jsem byla leta zvyklá hrát s někým, a to, když se zarazíš, tak tě pak někdo na jevišti podrží. Ale tady! No hrůza... Tadeusz (režisér; pozn. redakce) mi nenapoví! Ten mě vždycky nechá a říká si, ať z toho vybruslí sama! (smích)

Následně jsem se vypravil do zákulisí za herci Pavlem Studníkem a Rostou Ježem, kteří dohromady vytvářejí pro valašskomeziříčskou přehlídku již kultovní soubor Tom a Jeff.

Zdravičko, zeptám se vás jen na pár věcí do Oponky, která si koncem konců zahrála i v dnešním představení... Vznikala hra za stolem, nebo z improvizací v prostoru?

Bylo to na základě scénáře. Původní dvoustránková tematická osnova byla napsaná pro čtyři dospělé postavy. Jenže Míša teď hostuje v jiném divadle, dneska vlastně hrála s Valachy v pohybu, takže jsme to museli předělat pro dva, a když jsme to začali překopávat, počet stránek narůstal, až jsme se ve finále dostali na... Kolik to bylo vlastně stránek? Myslím, že nějak čtrnáct. A přesto

všechno to byla furt na čtyřicet procent improvizace.

Po kolikáté jste s hrou Les ani nevíš šli před publikum?

Prvně. Ano, dneska to byla premiéra.

Takže narážku na havířovský Šumbark jste nejprve otestovali ve Valmezu?

No, my jsme dokonce na jedno představení dostali v Havířově zákaz, protože nám jedna zastupitelka tvrdila, že v té hře preferujeme jinou stranu než tu její, přitom tam o žádné straně řeč nebyla, takže pět telefonátů na vedení způsobilo, že jsme tam asi na chvíli dohráli. Ale zase teda na druhou stranu jsme dostali pár děkovných A4 za venkovní představení na facebook, takže to člověka potěší.

Baví vás více proces hledání, zkoušení, nebo pak výsledný moment předvedení před lidmi?

No, těžko říct. Jako před lidmi je to skvělé po prvním smíchu, to se na jevišti uvolníme, a víme, že jdeme správnou cestou. Zkoušky jsou taky fajn, taky se u nich smějeme, ale že bychom se těšili na zkoušku tak, jako na představení, to asi ne. Ale zase co se týče humoru na zkouškách, tam je to dáno tím, že jsme taková ta generace České sody z devadesátých let, kdy ještě byly tolerované narážky na téma rasismu, kdy vlastně bylo normální navážet se zkrátka do všeho – takže spous-

tu fórků, co se jimi bavíme na zkoušce, tam pak nemůžeme dát.

Tak v případě vašeho dnešního představení jste si ze společenské korektnosti udělali dobrý den, ne?

No právě že jsou ještě vděčnější témata, které jsme tam ale vrazit nemohli. Vždycky sice bylo divadlo takové, že mohlo vyjádřit nahlas svůj názor, ale ani my na to mnohdy nemáme koule. Možná proto,

že v dnešní době je strašně jednoduché na někoho ukázat prstem. V tom hrají úlohu sociální sítě, to zkrátka už není jako za Wericha, Horníčka...

Jak na vás zapůsobil jistý genius loci našeho M-klubu?

Byla to dobrá volba, aspoň se atmosféra hry nerozplajzla do prostoru velkého sálu.

Ptám se i proto, že jste ze stěn M-klubu svým hrami udělali kavkazskou

skálu plnou záchytných štěrbin... Byla to náhlá inspirace?

Ne, to mě právě napadlo včera doma, když jsem si to opakoval. Vzpomněl jsem si na prostor, a říkám si, že bych ho využil...

Páteční studna otázek a odpovědí vyschla, ale za dalšími tvůrci jevištních forem, a že jich bude, určitě zamíříme v sobotu.

První den na jevišti

Karolína Vlčková

Festival začal. Útulné prostory kamenné kapličky umění se pomalu a po málu zaplňovaly. Do sklepení se vloudila divadelní atmosféra. Na jevišti se objevili dva mladíci, kteří již svým vzezřením vyjadřovali podporu těžké situaci na východě.

Moderátoři Pupík a Zdravec říkali stará a šílená, a měli pravdu. Věra Dufková z Divadla Drgan, valašsky rázovitá představitelka dívky, která šlapala na chleba z pohádky Hanse Christiana Andersena, v divácích od prvních okamžiků vyvolávala pocit viny za neúctu k rodičům, k jídlu, k pěknému chování. Myslím, že ne jeden měl chuť běžet obejmout maminku. Herečka si výtečně poradila nejen se čtyřicet minut dlouhým monologem, ale i s netradičním pro-

storem, například na studni šlapala na chleba. Jen škoda chleba!

Po krátké přestávce byly přivlečeny na jeviště čtyři pytle napěchované herci, kteří se na základě požadavků publika museli proměnit v určitým způsobem hendikepovaného člověka, který vykazoval nějakou konkrétní vlastnost. Již moderátory avizovaná improvizace ale po slibně rozjetém začátku začala nejprve pokulhávat, následně se zadržovat... Valachům se v názvu avizovaný pohyb z jevištní improvizace vytratil. Tož co už, stane sa.

Kam pohyb Valachů zmizel, jsme zjistili v posledním představení prvního dne. Komedialnímu textu divadla Tom a Jeff hrály kreace herců skvěle do karet, špl-

hání po kamenných stěnách nebo odbíhání do zákulisí kuchyně bylo naprosto skvělé. Rosta a Pavel vytvořili krásný kontrast mezi holčičkami hrajícími si v klidu na zemi a hádajícími se dospělými. Poutavým momentem byl jistě rozhovor vášnivě vyprávějícího Rosti na scéně s Pavlem vařícím čaj v zákulisí. Dozvěděli jsme se také mnoho zajímavostí, jako například, že noze nevadí šlapat na jehly ani do plivanců na ostravských chodnících, bavlněné tričko se v pračce utopí, krvavé slepičí oči jsou smutné, dle Montessori z rozbitého autíčka jde poskládat cokoli nového a kapr umí nasadit vánoční výraz. Jednoduše řečeno smích od začátku do konce.

OStudník

19.03. ve 21:45
m-klub

Zbrusu nová show nezpochybnitelné legendy Pavla Studníka, známého jako divadelníka, textaře, baviče a v neposlední řadě i čestného člena havířovské umělecké síně slávy. Stand-up, jak ho znáte i neznáte, řízlý nádechem netradiční iterakce.

ANKETA

Karolína Vlčková a Erik Zabrucký

Myslíš, že divadlo patří do našich digitálních časů, že má smysl ve světě, v němž vládne virtuální realita (kdy pouhým nasazením VR brýlí Oculus Quest se přeneš do úplně jiného světa a užiješ si paráááádní zábavu...) Co tady s divadlem?

Ondřej, Choryně, 21 let, student geografie:

Do hospody taky nepůjdete online. Myslím si, že doba izolace za doby pandemie všechny utvrdila v tom, že zábava na živo má mnohem větší grády. Rozhodně tedy má smysl jít do divadla a zasmát se společně s ostatními.

Bětko, Zlín, 20 let, studentka filosofie:

Domnívám se, že divadlo je nenahraditelné. V podstatě jde o úplně jiný typ zábavy. Divadlo nám dává naprosto unikátní zážitek už jen proto, že máme pocit, že jde o něco speciálního. Jít na představení znamená hezky se obléct a intelektuálně se naladit. Zatímco virtuální svět nás nenutí odnášet si hluboké prožitky, s virtuální realitou můžeme sedět doma v týden nepraných tepláčkách a nepřemýšlet. Nijak nás to neobohacuje, spíše naopak.

Jana, Vsetín, 56 let, prodavačka:

Así jo. V divadle jsem dlouho nebyla, ale občas v televizi přepnu na ten ČT art. Pro někoho je to asi zábavné, ale mě to po chvíli přestane vždycky bavit.

Marek, Praha, 39 let, inženýr:

Ne, přes covid jsme se s přítelkyní dívali na divadelní záznamy a užívali jsme si to. Konečně jsem na sebe nemusel navlíkat sako, ani stát frontu v divadelním bufetu, prostě jsem doběhl do kuchyně.

Marie, Valašské Meziříčí, 74 let, důchodkyně

Náš Petřík hraje divadlo s kamarády ve škole. Na první představení jsem jít nemohla, kvůli tomu, že jsem se bála covidu. Ve zprávách totiž říkali, že je nebezpečné chodit ven z domu, tak mi to Petřík ukázal na videu a bylo to stejně krásné jako druhé představení, které jsem už viděla na živo.

Sleduješ, co se děje v divadelním světě?

Ondřej, Choryně, 21 let, student geografie:

Z českých divadel mi nakonec přijdou nejlepší Cimrmani, a u těch se toho až tak moc nemění.

Bětko, Zlín, 20 let, studentka filosofie:

Ano, neustále. Mám divadlo velmi ráda, chodím do něj dvakrát až třikrát týdně. Vždy se zajímám, co je kde nového, a když se objeví nová inscenace zjišťuji si o ní všechno.

Jana, Vsetín, 56 let, prodavačka:

Co se děje v divadelním světě ani ne, ale mám své oblíbené herce a o ty se zajímám. Dívám se na pořady, kde hrají a vždy mě velmi mrzí, když se jim v životě stane něco špatného.

Marek, Praha, 39 let, inženýr:

Dřív jsem se moc nezajímal, ale během covidu mi pomohla přítelkyně najít lásku k divadlu. Jak jsem ale už říkal, mám rád spíše virtuální podobu divadla, takže se zajímám hlavně o to, jaké představení natočili a kde ho seženu.

Marie, Valašské Meziříčí, 74 let, důchodkyně:

Ted' už ani ne. Všichni ti skvělí herci odcházejí, a ti mladí jsou něco úplně jiného. Tak jako dřív už se u žádného představení nezasměju.

A jestliže svět divadla sleduješ, dáváš přednost profesio-

nálním scénám, kamenným divadlům, nebo spíš nezávislé tvorbě „amatérských“ souborů?

Ondřej, Choryně, 21 let, student geografie:

Jak už jsem zmínil, z profesionálů Divadlo Járy Cimrmana, ale milerád si zajdu i na amatérská divadla, protože se mi líbí, jak si obyčejní lidé dokážou hrát.

Bětko, Zlín, 20 let, studentka filosofie:

Nepohrdnu ničím, pokud to má nějakou kvalitu. Často se setkávám s tím, že amatérské divadlo přijde se zajímavějším počinem než profesionální kamenné divadlo.

Jana, Vsetín, 56 let, prodavačka:

Jak jsem již řekla, do divadla nechodím, a i kdybych chtěla, nemám moc s kým.

Marek, Praha, 39 let, inženýr:

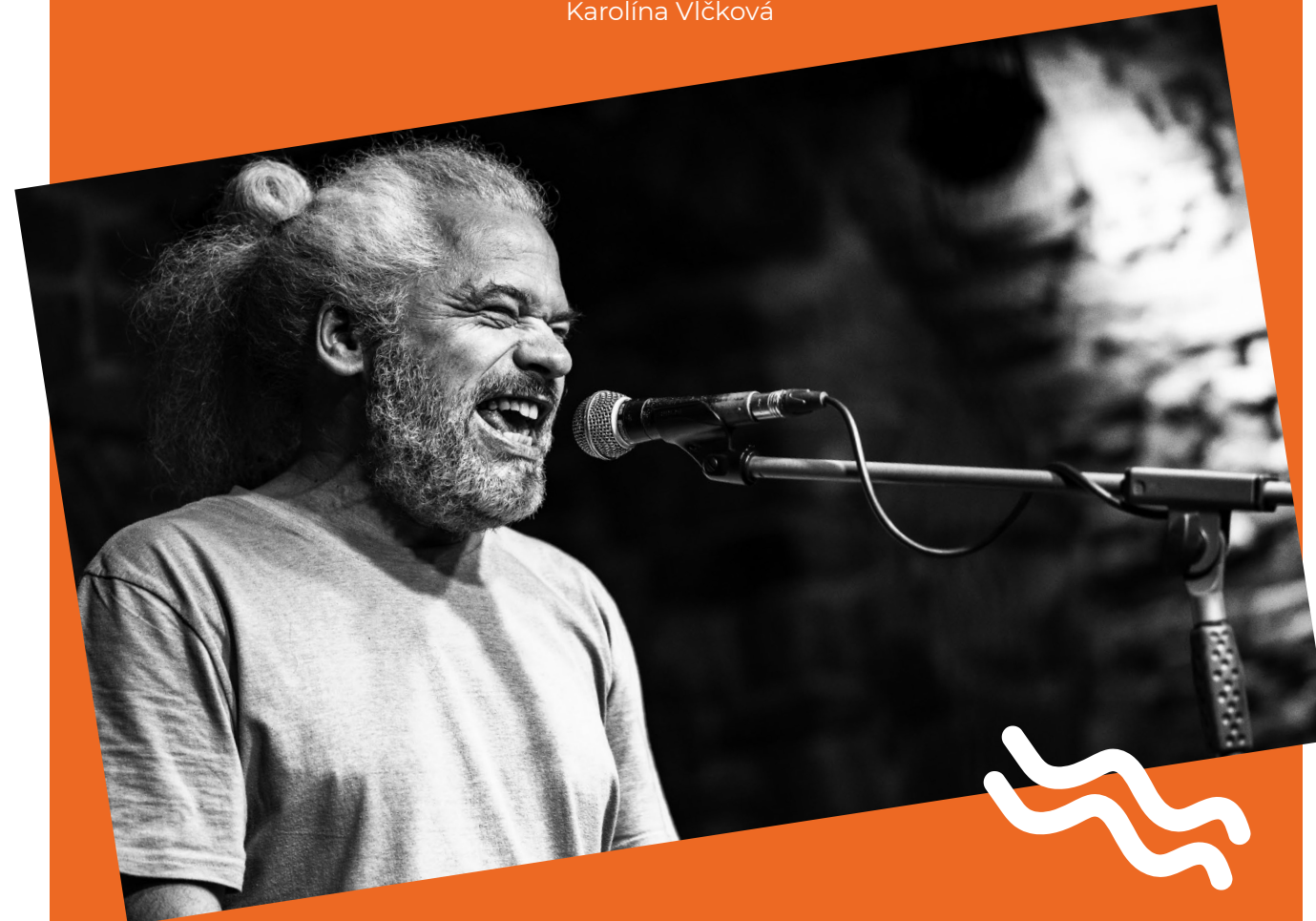
Určitě profesionálové, ale spíše nějaké alternativní pojetí.

Marie, Valašské Meziříčí, 74 let, důchodkyně:

Ted' díky Petříkovi dávám přednost samozřejmě amatérskému divadlu.

Předseda poroty se skupinou Ty syčáci předvedli divadelníkům svou představu performance

Karolína Vlčková

„My se vždycky snažíme, aby byli diváci zajímavější než kapela, a tady se nám to daří od samého začátku,“ vtípkoval hlavní zpěvák kapely Ty syčáci a letošní předseda poroty MJF Petr Váša, ale velice se mýlil. Tuto brněnskou alternativní skupinu jen tak něco nepřekoná. Tři chlapi na jevišti, kteří zvládnout vyvodit takové množství zvuků, jako by jich tam bylo pětkrát tolik. A všechny vyvozené zvuky se harmonicky slévají v emoční nadupanou symfonii. Petr Váša není zpěvák, on je hudební nástroj, či menší jukebox. Je přímo ztělesně-

ním hudby, kterou pokouší, přestože je jí cloumán. Celý koncert nevstal ze židle, ale kolem něj létaly blesky, a jiskry sršely v celém sále. Diváci se nestačili divit. Dokázal řvát, zpívat, tleskat, plácet se po těle, luskat prsty, písukat, mlaskat, vytvářet další nepojmenovatelné zvuky a to všechno najednou. Pozadu rozhodně nezůstávali ani další dva členové kapely Tomáš Fröhlich a Petr Zavadil, kteří kromě zpěvu a vydávání zvuků ještě hráli na basu a kytaru.

Texty písniček byly snad ještě geniálnější. Některé skladby

byly jen hromadou pazvuků, jiné útočily na uši a duše posluchačů rytmickými jazykolamy, další zněly jako by byly složené jen ze zájmen, nebo ze jmen indiánských náčelníků. Slyšeli jsme češtinu i trochu zkomolenou angličtinu vedle jakýchsi domorodých jazyků a něčeho, co snad jazykem ani nebylo.

Myslím, že frontmanova slova mluví za vše: „Psalí jsme to tak, aby se to líbilo ve Valmezu a nakonec tím nepohrdli ani na Tasmánské svatbě.“ Prostě celkový dojem z koncertu je jako velice pozitivní refrén.

„Pavlačová“ dáma českého divadla a filmu

Karolína Vlčková

Před sto lety, 14. dubna 1922 se narodila jedna z nejvýznamnějších hereček českého divadla a filmu Stella Zázvorková. Tato dáma s velkým D, byla na jevišti a ve filmu známá jako jednodušší pečující žena, typická paňmáma či pavlačová dáma, ve skutečnosti to ovšem byla nesmírně inteligentní žena, která četla ve třech jazycích, studovala filozofii a milovala rozhovory s chytrými lidmi, obzvláště s těmi, které považovala za chytřejší, než byla ona. Zároveň nebyla ani pečující ženou, její jediné manželství s Milošem Kopeckým, taktéž si letos připomínáme sto let od jeho narození, trvalo pouhý rok. Pro muže byla spíše kamarádem do party a ona si postavení jediné ženy na pánské jízdě patřičně užívala.

Na jevišti Stella Zázvorková vystupovala skoro až do své smrti, odešla 18. května 2005. Ani stáří jí nebránilo ve skvělých hereckých výkonech. Například její poslední divadelní rolí byla Marie Terezie. Také jen pár dní před smrtí ještě točila film. Ráda říkala „na stáří je dobré, že se na něj dá vymlouvat,“ což samozřejmě dělala. Byla to prostě žena, která dovedla nosit nejen svoji vyšší váhu, ale i stáří, které v jejím podání vypadalo elegantně a příjemně.

Celá rodina byla proti její herecké kariéře, odmítli jí jakkoli pomoci, tudíž si vše musela vybojovat sama. Tak se nebojte jít si za svým, třeba je právě mezi vámi talent podobný Stelle Zázvorkové.

Ubrání

19. března

9:00 – 13:00 hod. PREZENCE + UBYTOVÁNÍ účastníků MJF
13:00 – 18:00 hod.

Informační centrum Sýpka
M-klub Šatna

ČAS	PŘÍPRAVA BOURÁNÍ	SOUBOR NÁZEV HRY	POSTUP	DĚLKA HRY	MÍSTO
10:00 11:00	10 min. 9:50 10 min. 11:10	MY: „...“?! (Rožnov pod Radhoštěm) „Happy life“	MS	60	M-klub
11:15 12:00	40 min. 10:30 15 min. 12:15	DIVADLO 42st C (Valašské Meziříčí) „Kočka – Kafkova variace“	MS	45	velký sál
12:20 12:35	5 min. 11:10 2 min. 12:37	ZDIVIDLA, LDO ZUŠ (Ostrava) „Ovšemže o všem“	MS	15	M-klub
12:35 13:15	* *	pauza na oběd	*	40	*
13:30 14:15	15 min. na 1 soubor	ROZBOROVÝ SEMINÁŘ	*	45	velký sál
14:30 14:50	30 min. 12:37 15 min. 15:05	BH feat. Uhřík (Nový Jičín) „Budiž pestr!“	ŠP	20	M-klub
15:25 15:55	20 min. 15:05 5 min. 16:00	VALOUNY (Valašské Meziříčí) „Ohlasy“	ŠP	30	M-klub
16:10 16:40	10 min. 16:00 5 min. 16:45	AUT (Štramberk) „Susedi“	ŠP	30	M-klub
17:00 17:45	15 min. na 1 soubor	ROZBOROVÝ SEMINÁŘ	*	45	velký sál
18:00 18:50	10 min. 17:45 5 min. 18:55	ZTICHA (Valašské Meziříčí) „Kóje“	ŠP	50	velký sál
19:15 20:15	90 min. 16:45 15 min. 20:30	LÁHOR/Soundsystem (Praha) „Před sebou utečeš! aneb Nehodící se škrtněte!“	ŠP	60	M-klub
20:45 21:25	15 min. na 1 soubor	ROZBOROVÝ SEMINÁŘ vyhlášení výsledků	*	40	velký sál
21:45 22:45		doprovodný program: OStudnik	*	60	M-klub

Festivalové menu

Ukrajinský boršč 45 Kč
Párek v rohlíku 30 Kč
Ostravská klobása 75 Kč
Chléb se sádlem, cibulí 30 Kč

Kuřecí roláda, americké brambory, salátek 120 Kč
Smažený řízek, bramborový salát 120 Kč
Vídeňský guláš, chléb 120 Kč

Saláty dle nabídky:
coleslaw, zeleninový, těstovinový 99 Kč
Valašský frgál 1/8 25 Kč

Nekorektní poznámka Aldy Valmezáka

Zázrak povídám,

učiněný mirákl ten váš kástl nad Bečvou. To čumím jak péro z divana, jak to tu je šumné, chachaři. Tož za takové zázemí sa nemusijá stydět ani Pražáci. Divadlo na zámku, jako za starých časů a zrovna ve dvou sálech. Tož to je paráda. Tam v tom kamení dole jak ve starém hradě sa nese to slovu mluvené, že je člověk v iném světě. Fšcko tam sedí na tu vašu alternitívu. A ten sál jak na bále, tož to je zámecká elegance, divadlo samo. Tady sa to hraje, tu sa musí každý čuť jako pan herec, to vám

řeknu teda. Do toho ta divadelní kavárna jak pro šlechtu, šak Žerotínové byli nějací grófi. Sa nemožu vynadívát na to fšcko, tož aj gkdyby sa to divadlo úplně nedařilo, enem tu byť je také fajně a eště sa tu sčuchnúť s inýma intošema, tož to nemá chybu toto. A ten dvorek jak popravili, procházka pro krála aj s družinú. Tož tak vám tu mažu med kolem huby, ale nevím proč bych nemazál, šak aj dobrého sa musí občas z huby do ušisek ľudom nasypať, šak není enem zle, aj dobře može byť. A že tu kurňa dobře je, na mú dušu.

*Zpravodaj Oponka, festivalu
Setkání divadel – Malé jevištní formy 2022
vydává Kulturní zařízení města Valašského Meziříčí, p. o.*

Redakce

*Karel Prokeš – šéfredaktor, Ondřej Smolka – sazba, grafika,
Aleš Linduška, Erik Zabucký, Karolína Vlčková*

Fotograf

Zdeněk Smolka

Festival Setkání divadel – Malé jevištní formy 2022 pořádá Kulturní zařízení města Valašského Meziříčí, p. o. ve spolupráci s NIPOS Artama Praha za finanční podpory Ministerstva kultury ČR a města Valašské Meziříčí. Sponzorem festivalu je firma CS CABOT.

